

mučiti; v to sem si izmislil sledeči načrt: Pedro je strašno bolan na živcih, kakor veste, vsled minule razburljive noči. Izjavil je, da hoče kam v toplice, da si zopet utrdi zdravje. Predlagam mu Tatar-Bazardžik, in prepričava ga tudi, da gre tje, ker so ondi najboljše toplice na Balkanu. Od Tatar-Bazardžika pa ni daleč v Kazanlik. Midva torej pojezdiva lepega dne k gospoj Izabeli — s fotografijo Pedrovo —

„Dobro!“

„— jo pokaževa ob priliki gospej, rekoč, to je najin bolni sopotnik, ki vas ne more posetiti . . . In če spozna ona v nji svojega izgubljenega soproga, — dobro; in če ne spozna v njem nikogar — tudi nič škode!“

„Dobro! Kdaj odriremo iz Madsere?“

„Pojuternjim rano bo Haronisov pogreb in . . . čakajte! Kdaj odhaja vlak z bližnje postaje Aidos proti Plovdivu —?“

„Ali bomo potovali z vlakom?“

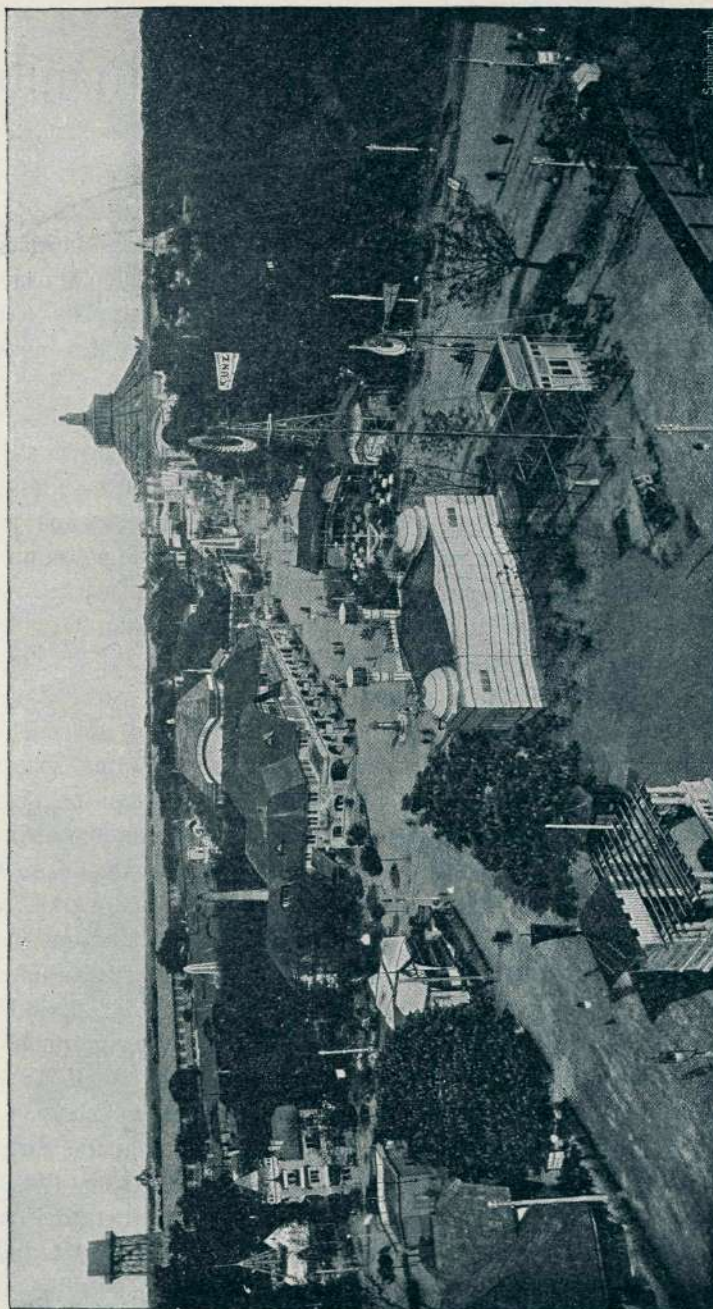
„Je mnogo hitreje nego s konji, in mi hočemo stvar dognati kmalu!“

Vzel je iz listnice vozni red bolgarskih železnic in iskal po njem . . .

„Ahá! Ob jedni uri popoldne osebni vlak iz Burgasa . . . Torej velja?“

„Velja.“

„Bien. Živela — hop! pst — Glejte jih!“

Dunajska jubilejna razstava. (Zaključena dné 18. vinotoka.)

Tropa kakih štirideset golobov se je bila z glasnim vriščem spustila na hrast kraj vodice. Boom —.

Sprožila sva oba nakrat.

Kri nekaterih tic je rudečila mahovita tla.

„Dovolj za danes, monsieur Joseph?“

„Dovolj.“

Na zapadu je tonilo solnce. (Konec.)